

**CIESSEN GRANDDE,
de voddenkoopman.**

Ciessen Grandde en de Provensaalse dichter Frédéric Mistral zijn onafscheidbaar in mijn geest. Telkens ik denk aan de ene, duikt onmiddellijk het portret van de tweede in mij op en omgekeerd.

Niet dat Ciessen Grandde insgelijks een regionalistisch dichter of zo iets was. God beware me, neen! Ik geloof zelfs dat de man noch lezen noch schrijven kon? Alleen een sprekende gelijkenis is hiervan de oorzaak.

Het was in het begin van deze eeuw dat het portret van de auteur van Mireille in de handen viel van het piepjong ateneumstudentje, dat ik toenmaals was... "Ciessen Grandde, gebrakt en gespogen!" prevelde ik verrast in het Oostends. Alleen was de voddenkoopman tamelijk lijviger... Zodat u thans ook weet dat Ciessen een "slunsevint" was...

Verbeeld u een lange kar met platte zijberden. Daarvoor gespannen een tamelijk vurig paard. Dat paard kan ik u ongelukkig niet nader beschrijven, daar een voddenkoopman, bij definitie, steeds een paardentuise is en Ciessen nooit twee opeenvolgende weken hetzelfde dier bezat...

Rechtstaande op de kar een geweldige vent met breedgerande hoed, zoals dichters en schilders uit de romantische tijd graag droegen. Fijn opengekamde snor en dito lange sik...

Als het u, spijt alles, niet gelukt is zich de voddenman voor te stellen, bekijk dan eventjes de beeltenis van Frédéric Mistral op de Franse postzegel van 1 frank, jaar 1941 . . . Het gezicht meer opgeblazen door het overdadige bierdrinken. Bij Ciessen, bedoel ik . . .

Ciessen Grandde had, in zijn jeugd, drie jaren lang het Vaderland en Leopold II gediend bij het "paardenvolk". Bij de lansiers te Brugge, om nauwkeurig te zijn. Alhoewel Ciessen nooit een lans in de hand gedragen had. Neen! Hij was namelijk trompetter geweest. En juist aan het magistraal trompetten had de voddenkoopman grotendeels zijn faam en populariteit te danken.

Nooit zal ik "Michael Strogoff" vergeten, deze enig mooie mars voor trompet, geblazen door de midden op zijn kar rechtstaande Grandde . . .

Want Ciessen versmaadde meestal het gewoon geroep van zijn kollegas. Edoch, wanneer hij zich toch eens verneederde om machtig uit te galmen: "Slunsen en bènen, zoek ze maar uit! . ." dan klonk zijn roep niet voor de bewoners van een enkele straat, doch voor gans de wijk . . .

Borst en rug, boven- en onderarmen waren prachtig getatoueed bij Ciessen. Neen, dat heb ik persoonlijk niet gezien, doch enkel later dikwijls horen bevestigen door vroegere "habitués" van het "Lammetje", de "Moerdijck", de "De Chaenes" en andere stamcafés van onze goeie stede van eertijds. Voor een pint leende de steeds dorstige Grandde zich graag tot een openbare "show" . . .

Het gebeurde dikwijls dat Ciessen voor een korte of . . . langere tijd uit de omgang wegbleef. Vuiltongen beweerden alsdan dat de voddenman opnieuw "vastzat" . . . De drank? Misschien. Alhoewel niets te zwaar lag op de weg van Ciessen . . .